

Krootuse Kooli Kuller

Krootuse Põhikooli sõnumitooja nr 64

Poolaastaring Kulleriga

september

oktoober

2015

detsember

november

Julgelt vastu

Kairi Pulst on üks projekti "Julgelt vastu" juhtidest.

Anna Cordey ja Ülle Suur

15. septembril tulid meile külla Kairi Pulst ja Ketryn Kustasson, kes rääkisid meile koolikiusamisest. Nad rääkisid, et nemad on ise koolikiusamisega kokku puutunud, seepärast tahtsid jagada oma kogemusi ja kutsuda üles koos vägivalda vastu astuma.

Kõigepealt näidati meile erinevaid filmiklippe ja seejärel arutlesime, mis oli valesti ja mida oleks pidanud teisiti tegema.

Loengust saime teada, et kiusajad tahavad tähelepanu saada, neil võivad kodus probleemid olla, neid endid kiusatakse ja seejärel tahavad näida tugevamad, kui nad tegelikult on, nad tahavad olla populaarsed ja varjata oma hirme. Kiusajatel pole sageli sõpru ja kiusamine annab neile kontrollitunde. Kiusaja arvab endast hal-

vasti ja tahab seepärast, et ka teised end halvasti tunneksid. Väga sageli kiusatakse ka lihtsalt igavusest.

Meile rõhutati, et kiusamine kestab nii kaua, kuni see peatatakse, ja kiusamise eest ei ole kaitstud keegi.

Kiusamine toob endaga kaasa viha, muret, üksindustunde ja koolihirmu.

Pärast anti meile lepingud, millele pidime alla kirjutama, et võitleme koolikiusamise vastu.

Kui sul on abi vaja, siis võid kirjutada Facebooki : Julgelt vastu või kodulehelt www.julgeltvastu.eu.pn

Kui sa ei taha, et sind kiusatakse, siis ära kiusa ka teisi!

Kõllestes Kommimeistrid käisid välja kolm kasti šokolaadi

Johanna Juhkam ja Kadi Kuldmägi

Kõllestes Kommimeistrid kuulutasid välja joonistusvõistluse, mis algas 16.septembril ja kestis täpselt terve kuu (kuni 15. oktoobrini) ning mille käigus tuli kujundada jõulušokolaadi ümbris-paber.

Iga osaleja võis saata ühe töö. Pilte hindas 6-liikmeline žürii ja parima töö autorile lubati auhinnaks kastitäis šokolaadi.

Võistlustöid laekus üle poolesaja ja 9. novembriks olid võitjad selgunud. Kuna huvitavaid töid oli mitu, siis valiski žürii ühe võidutöö asemel välja lausa kolm.

Enda kujundatud paberiga šokolaade võivad nüüd poest osta Jan Kindsigo, Margarita Ivanova ja Ülle Suur.

Üks kolmest võidutööst. Autor 4. kl õpilane Margarita.

Jaaniaotus linnupargis

30. septembril käisid algklassid uudistamas põnevaid loomi ja linde veel põnevama nimega kohas—Jaaniaotus linnupargis. Talu asub Võrumaal, üsna Meenikunno raba lähedal.

Uudistada sai kanu, faasaneid, kalkuneid, parte, hanesid ning mitmeid eksootilisi linde. Peale lindude nägime talus külikuid, lambaid, ponisid, alpakasid, minisiga, kitsi jne. Väga põnevad loomad olid maarad, kes meenutasid välimuselt hiigeljäneseid, olid ainult lühemate kõrvadega.

Kas kits või jänes?

Kõigi laste lemmik—poni.

Emane emu.

Traditsioonid jätkuvad

Viiimasel kolmel aastal on Ludvigi ja Braid'i vahel kange rebimine toimunud: kord on üks kangem, siis jälle õnnestub teisel parem koht napsata.

Hardi Tohvri, Tulev Mägi

Sel aastal toimus 28. Karaski– Krootuse jooks, millest võttis osa 62 õpilast.

Karaski- Krootuse jooks on meie kooli eri ja see on ka meie traditsiooniks saanud. Võistlusprotokolli vaadates on tänava tulemused paranenud võrreldes eelmise aastaga.

Karikaid sel aastal ei jagatud, kuid medaleid küll. Eelmise aasta võitja langes sel aasta kolmandaks.

Selle aasta võitjad olid Ludvig Kindsigo ajaga 18.45, Fredy Palo ajaga 19.22 ja Brait Pill ajaga 20.34. Tüdrukute paremiku moodustasid Kelli Parind (juba neljandat aastat), Anette Ojarand ja Evelin Oraka.

Kelli pole neli aastat esikohta kellelegi teisele loovutanud. Anette on võrreldes eelmise aastaga kohavõrra kõrgemale tõusnud. Evelin tõusis esikolmikusse esimest korda.

Kuidas võitjad ise oma võitu kommenteerivad?

Ludvig: Väga hea tunne on võita. See on mul juba teine kord tulla üldvõitjaks. Eelmine võit tuli kaks aastat tagasi.

Fredy: Hea on võita, aga II koht pole esimene. Kahjuks ei antud sel aastal võidu eest midagi.

Brait: Möödunud aastal olin esimene, võtsin Ludvigi eest võidu ära. Sel aastal tegid 9. klassi poisid mulle ära, jäin kolmandaks.

Anette: II koht tüdrukute arvestuses ei tulnud eriti raskelt. Viimane tõus enne Krootusesse jõudmist oli natuke raske, aga üldiselt läks kõik väga kiiresti.

Kuidas kasutada targalt oma nutitelefoni?

23. septembril käisid Tartu Ülikooli geograafia osakonna inimesed meie kooli vanematele klassidele pidamas loengut teemal “Targad linnad ja mobiilipositsioneerimine”

Õpilasi juhendati paremini kasutama mobiilrakendusi, kui võõras paigas on vaja leida vaatamisväärsusi, majutus- ja söögikohti või saada muud infot. Loomulikult sai ise kõik järele proovida. Selleks moodustati rühmad ja jagati kätte töölehed ülesannetega, mida täitma hakata.

Oli üks õpetlik koolitund.

Rühmatööd tegemas

Käisime norrakatel külas

Andreas Korju

Oli **21.september** kui Krootuse põhikooli 5 õpilast ja 2 õpetajat asusid kell 01.00 Tallinna poole teele, et minna Share Play projekti raames Norra. Kõik olid väga väsinud, aga ka ootusärevuses. Jõudnud Tallinna, vormistasime me piletid ja ootasime väljalendu. Esimesena läksime Tallin-Oslo lennule ja Oslost edasi Trondheimi, muidugi lennukiga. Trondheimi lennujaamast sõitsime umbes pool tundi linna, kohale jõudes otsisime üles Brattora hotelli, kus me veetsime esimese öö. Päeva veetsime Trondheimi ringi kõndides. Käisime Burger King'is söömas, tegime palju pilte ja avastasime linna. Trondheim on imeilus linn, kuhu tahaks isegi elama minna.

Päeva lõpus me kohtusime teiste riikide õpilastega ja läksime koos õhtust sööma. Õhtusöök toimus Trondheimi vanas Kristiansteni kindluses. Enne seda saime näha, kuidas vanasti (umbes Napoleoni ajal) sõdurid välja nägid ning seejärel tehti kindluses ekskursioon. Kui olime lõpetanud, läksime me hotelli tagasi, kõik olid väga väsinud ja jäid kohe magama.

Keithlin Michelson

Teisipäev, 22. september

Sel hommikul nägime esimest korda kogu projektiga seotud seltskonda. Päev algas teaduskeskuse külastamisega, kuid enne seda oli meil hea võimalus lähemalt näha ja oma nahal kogeda, mis toimub objektiivis sees ja kuidas kuvatakse pilt. Väikeste gruppidega saime hiiglasuure objektiivis sisse pugeda ja seal selgitati meile selle masina tööpõhimõtteid.

Teaduskeskuses anti meile kaks tundi vaba aega, mille käigus saime uurida, proovida, katsetada jne.

Kella üheks päeval olime oodatud Nidarose katedraali, mis on Skandiinaaviamaade suurim ja üks vanemaid. Sellel katedraalil on väga põnev ajalugu ja väga ilus arhitektuur.

Pärast linnaekskursiooni oli aeg alustada laevareisi Hitra saarele, et sealt siis merealuse tunneli kaudu sõita bussiga Froyale. Sistranda kooli juures ootasid meid meie pered, kõigil nimesildid

käes, et igäüks oma võõrustajad üles leiaks. Esimene õhtu möödus pereringis, et üksteist tundma õppida. Mõnel läks kohanemine kergemini, mõnel võttis see kauem aega. Andreasel vedas, sest nende peres räägiti eesti keelt.

Kolmapäev, 23. september

Kolmapäeva hommikul kogunesime kõik kooli, kus avati meie projekt. Alklasside lapsed tervitasid meid pisikeses kontserdiga, seejärel tutvustati meile koolimaja.

Pärast seda sõitsime piirkonna suurimasse lõhetööstusesse SalMar'i. Nägime peaaegu kõiki tööetappe: kuidas kala merest tuleb, kuidas ta puhastatakse, fileeritakse, pakendatakse jne. Tehases töötab väga palju võõrtöölisi, sealhulgas ka Baltiriikidest. Tehases peetakse kinni väga rangetest hügieeni-nõuetest. Ka meie pidime mitu korda kilesusse vahetama ning käsi pesema ning seejärel desinfitseerima.

Õhtul viidi meid Dolmsundeti, kus toimusid kiviaja olümpiamängud. Siin toimus esimene suurem omavaheline suhtlemine, sest kõik õpilased jagati rühmadesse läbisegi. Mängude käigus tuli kõit vedada, puid saagida ja lõhkuda, naela paku sisse taguda ja hobuse- rauaga täpsust visata. Õhtusöögiks pakuti hirveliha.

Neljapäev, 24. september

Neljapäeval toimus maastikumäng, millest võtsid osa kõik Sistranda kooli vanemate klasside õpilased. Mängujuhid ja ettevalmistajad olidki vanemate klasside õpilased.

Matkata tuli mägedes, abiks kaart. Teekonnal tuli läbida kümme erinevat kontrollpunkti, igas punktis täita ülesanne. Niisiis pidime ära arvama muusikapalu ja nende esitajaid, pidime teadma jalgpallitiime ja mängijaid, tuli pantomiimi abil kujutada filmi (teine pool meeskonnast pidi selle siis ära arvama), tervel meeskonnal tuli üle saada 1,5 meetri kõrgusest nõörast, nii et nõöri ei puutu, täita võimalikult palju kordi ämber veega, kasutades kilekotte jne.

Pärast väsitavat matka saime paar tundi kodudes puhata ning siis läksime kontserdile, kus esinesid kohaliku muusikakooli lapsed. Kõigi nende laste juhendaja oli Kellit ja Nellit võõrustava poisi ema.

Pärast kontserti korraldati külalistele ja nende peredele pidulik õhtusöök hotelli restoranis.

Kiviaja olümpiamängud

Hüigelsuur vaalaluu muuseumi laes.

Andreas Korju

Reede, 25. september oli väga huvitav päev. Hommikupoole kogunesime me koolis Meile räägiti Froya saarest. Loeng oli huvitav ja saime teada uusi asju selle saare kohta. Peale seda olid koolis töötoad. Seal esitles iga riik enda vana aja mängu. Mänge oli erinevaid ja kõik olid huvitavad. Mängudest said kõik soovijad ise osa võtta, mängijaid oli palju ja kõik oli rõõmsad.

Kell 12.10 pakuti meile koolilõunat, mis erines väga meie koolilõunast. Seejärel läksime paadiretkele. Retk oli väga huvitav, kuna sõitsime ümber Froya. Saime käia erinevatel saartel, näiteks Sula ja Mausundi saarekestel. Ühe saare peal oli meil lõuna, söögid olid seal väga head. Väljas polnud küll kõige parem ilm, aga sellegi poolest jäid kõik rahule. Päeva lõpus läksime me peredesse tagasi ja saime õhtusöögi.

Marian Seeme

Laupäev, 26. september

Laupäeva veetsime me Hitra saarel. Külastasime seal Dalpro hirvekasvatust. Nad olid päris jugled loomad. Nende seas oli väikeseid hirvepoegi ja üks suurte sarvedega isahirv. Perenaine, kes nendega toimetas, kutsus hirvi kokku kellukeselaadse asjaga, mis pani endalgi kõrvad kumiseema.

Pärast hirvekasvatuse külastamist käisime me Hoppsjobrygga vaalamuuseumis. Seal me sõitsime mootorpaadiga merel. Paat oli puidust ja vanamoodne. Enne pardale minekut pidi panema selga päästevesti. Tehti päris mitu tiiru, sest paati ei mahtunud väga palju inimesi.

Vaalamuuseumis oli palju igasuguseid

põnevaid ja huvitavaid asju. Kõige huvitavam asi oli minu arust vaalaluu. See oli väga suur.

Saarel asus vana pood, kus müüdi toremaid suveniire. Nii mõnigi meist kulus seal oma viimased kroonid.

Samal ajal, kui grupid oma paadisõidu järjekorda ootasid, sai möödunud päevadele ja uutele sõpradele mõelda. Iga laps vormistas omanimelise ümbriku, millesse teised said pisikesi kirjakesi jätta. Päeva lõpuks jagati kõigile kätte tunnistused.

Pühapäev, 27. september

Jätsime oma peredega hüvasti Sistranda kooli bussijaamas. Minu peres oli ema, isa, minuvanune tüdruk Inga ja kaks väikest tüdrukut Saga ja Ida ning armas koer. Olin oma perega väga rahul ja igatsen neid väga. Hüvasti jättes tulid ikka pisarad silma. Sealt algas meie bussisõit kodu poole.

Kõige pealt jõudsime Trondheimi ja käisime päev otsa ringi seal. Käisime pitsarestoranis õhtust söömas. Enne pimedat saabumist sõitsime lennujaama ja ootasime oma lennu väljamist päris pikalt. Tallinnasse jõudsime kell kolm öösel.

Reis oli väga põnev, muljeid saime kuhjaga, aga koju jõuda oli ikka väga hea.

Fotode autorid on Andreas, Marian ja õpetaja Aime.

Sula saareke, kus elab umbes 50 inimest.

Üks päev üheksandike võimu all

Rea Nukk ja Anette Erstu

Õpetajate päeva tähistati reedel, 2. oktoobril. Koolipäev algas nagu alati kell 8.00, aga mitte tunni, vaid aktusega. Aktus toimus aulas, kus õpetajad said kaardi ja lilled. Edasi juhtisid kooli 9.klassi tublid õpilased. Koolitunnid olid tavapärasest erinevad. Küsitlesime õpetajaid ja õpilasi, mis muljed neil õpetajate päevast jäid.

Õpetaja Leeni: „Õpetajate päeval käisid õpetajad ekskursioonil Alatskivil. Alustasime reisi Alatskivi Keskkoolis, kus kohtusime sealsete õpetajatega ja vaatlesime tunde. Sellele järgnes eks-

kursioon Alatskivi lossis, mis jättis kõigile hea mulje. Päeva lõpetasime Kolkja sibula- ja kalarestoranis. Oli meelde jääv õpetajate päev.“

Küsitlesin ka Andrat, kes oli õpetaja rollis.

Kas tunde oli raske või kerge ette valmistada? Suhteliselt raske, sest pidi ise kõigepealt ülesanded ja harjutused ära tegema.

Milline klass oli kõige korralikum? Kõige korralikumad olid 6. klass ja 2. klass.

Kuidas korraldasite aktust? Kogusime erinevatest kohtadest ja ka klassiju-

hatajalt ideid ja panime nii kõik head ideed kokku.

Kas õpetaja olla oli tore, meeldis see teile? Algul meeldis väga, aga pärast enam mitte.

Algklassidest küsitlesin Laurat, Ristot ja Kertlini. Loomulikult meeldis neile õpetajate päev väga, kõige parem õpetaja oli karu Kata ja parimad tunnid muusika ja kehaline.

8. klassi meelest oli päev väga lahe, lemmiktunnid muusika ja vene keel ning parimad õpsid (nagu arvata võis) Ludvig ja Fredy.

Viimased juhised publikule

Lilled õpetajale

Sõnaseletusmäng

Andra: “Õpetajate päeva aktus läks väga hästi, õpilastele meeldis meie esinemine väga. Pärast seda algasid meie tunnid õpetajatena. Mina andsin matemaatikat ja informaatikat. Esimehe tund oli mul kuuenda klassiga. Kuues klass oli rahulik klass, kes ei karjunud ega müranud tunni ajal. Nendega oli väga hea koos olla. M andsin neile töö kätte ja nad hakkasid tööd tegema. Kes ei osanud, küsis minu käest abi. Tunni lõppedes ei andnud ma neile kodust tööd. Kui ma olin asjad kokku pannud, siis tulid kolm õpilast ja andsid mulle pulgakommi hea õpetamise eest. Teine tund oli mul kolmanda klassiga, kus ma andsin neile matemaatikat. Algul tundus et klass on väga rahulik, aga ei. Andsin neile töövihikud kätte, et na hakkaksid ülesandeid tegema ja kui keegi aru ei saanud siis tuldi ja küsiti mult abi. Ma olin väga kannatlik Heikoga, kes ei kuulanud sõna ja lollitas kogu arg. Ma üritasin temaga rahulikult rääkida, kuid ta ei kuulanud mind. Lõpuks ta

mõistis, et ta ei ole lahe, kui ta niimoodi lollitab ja ta hakkas lõpuks töövihikut tegema. Kui tund läbi sai, ruttasid lapsed kehalise kasvatusse. Järgmine tund oli mul seitsmenda klassi matemaatika. Kui tund algas tegin ma neile töö, mille tulemused polnud eriti positiivsed. Kui õpilased olid tunnikontrolli lõpetanud, siis oleks nad pidanud hakkama tegema õpiku harjutusi, aga nad kogunesid hoopis õpetaja laua ümber ja tahtsid teada, mis nad hindeks said. Neil, kes said halva hinde, lasin kohe ümber vastata. See tund nendega oli väga jube. Tunni lõppedes andsin ma neile koduse töö töövihikust. Algas väikeste söögivahe-tund, meil algas kohvipaus. Lõpuks saime kohvi juua ja küpsist süüa. Järgmine tund oli teise klassi informaatika. Andsin teisele klassile paberid, kuhu oli trükitud tekst. Nad pidid selle trükkima arvutisse ja pidid veel sinna alla pildi panema. Kõik said viied tubli töö eest. Tund lõppes, aga mina ei saanud ikkagi veel koju minna vaid jäin arvutitunde edasi andma pikapäeva lastele. Ma sain

alles siis koju, kui läks teine ring koju. Mul oli väsitav päev.”

Fredy: “Peale aktust hakkasidki tunnid pihta. Mina andsin kehalise tundi. Kehalise tund esimese klassiga oli kohutav, kuna keegi väga sõna ei kuulanud. Peale nende tundi hakkas asi paremaks muutuma, sest tundi tulid vanemad klassid ja neile oli natuke kergem seletada, mida teha.

Õpetajate päev möödus liiga kiirelt, sest see päev oli väga põnev. Tegime kolleegidega ka väikese kohvipausi peale neljandat tundi, nagu õpsidel ikka kombeks on. Õpetajaid peale kella 11:00 enam majas polnud. Ausalt öeldes pole mul õrna aimugi, kus nad käisid, igatahes lahkusid nad bussiga. Kooli peal õnneks lollusi ei tehtud. Meid aitasid ka koristajad, kui oli vaja. Näiteks aitas majahoidja Maigi mul 1. klassiga tegeleda. Mina õpilastele hindeid ei pannud.“

Kelli: “Minu esimene tund oli koos neljanda klassiga. Ma andsin neile eesti keelt. Teemaks oli lühendid. Kuigi see oli minu jaoks juba ammu õpitud teema, sain ma teada ikkagi uusi fakte. Klass oli rahulik, aga ma ei tundnud ennast seal klassis hästi, kuna kõik õpilased oli väiksed.

Teine tund oli kaheksanda klassiga keemia. Seal oli juba parem olla. Kõik näod olid tuttavad ja seltskond väga sõbralik. Kolmas tund oli teise klassiga loodus- ja inimeseõpetus. Seal oli ainult neli õpilast, sellepärast meeldis mulle selles klassis rohkem kui neljandas. Saime oma tunnimaterjaliga nii ruttu ühele poole, et kakskümmend minutit jäi vaba aega üle. Siis me lihtsalt rääkisime juttu.

Neljas tund oli minu viimane tund. See oli eesti keel kuuenda klassiga. Täitsime terve tunni töölehti. Võin öelda, et selle klassiga oli kõige parem koostööd teha, kuna kõik olid hästi jutukad.

Anna– Liisa: “Sellist õpetajate päeva ei ole ma varem pidanud. Soomes ei tähistatud seda eriti. Ma kartsin, kuidas õpetajate päev läheb. Ma ei tahtnud eriti luuletusi hakata lugema kooli ees, isegi kui mul oli neid palju vähem kui teistel. Tegelikult see ei läinud eriti halvasti, kui ma kartsin.

Kui esimene tund saalis oli läbi, läksin esimesse tundi õpetama. Mul oli eesti keel, sest ei olnud muud ainet, mida anda mulle. Esimene tund läks väga igavalt. Kõik oli tasa ja tegid tööd, ainult sosistati teineteisega.

Järgmine tund oli teise ja neljanda klassi kunst, mis oli juba lõbusam. Ma ütlesin neile, et võtke kõik kunstitarbed ette ja tehke, mida tahate. Kõigile meeldis see idee. Ühed joonistasid minust ja tegid plastiliinikujusid. Kui see lõppes, oli neljas tund koos kuuenda klassiga. Nad

Käisime söömas ja siis oli meie kord olla pikapäevas. Kata tegeles lastega. Andra oli arvutiklassi õpetaja ning mina ja öde lihtsalt õppisime.

Kokkuvõtteks võin öelda, et ma olen enne palju parema meelega õpilane kui õpetaja. Põhjus on väga lihtne: õpetaja on ju see, kes vastutab kõige eest, mis klassis toimub. Peab oskama küsimustele vastata, kui vaja.

Ühesõnaga, õpetaja amet on minu jaoks liiga vastutusrikas.”

Nelli: “Mõte sellest, et ma saan oktoobri alguses üks päev õpetaja olla, tiksus mul peas juba paar kuud enne kooli algust. Järsku jõudiski kätte septembrikuu lõpp ja meie klassil oli vaja mõelda, kuidas me korraldame õpetajate päeva kontserdi. Ma ei saanud küll seda eriliselt pikka aega ette valmistada, sest ma olin nädal aega Norras, kuid ma jõudsin veel enne reisi kirjutada igast õpetajast neli luulerida. Naasnud Eestisse, oli meil veel loetud päevad aega valida laulud ja harjutada muude luuletuste lugemist. Kuid me tulime selle ajaga toime.

Neljapäeva õhtul tundsin ma, et valmistada tundi ette oli palju lihtsam kui õpida, teades, et järgmisel päeval paneb õpetaja minu teadmiste eest hinde. Järgmine päev töötas tulla põnev. Lubasin endale, et ma ei pikenda mitte ühegi klassi tunde, kui kell heliseb välja, ega hakka alles siis õppimist kirjutama.

Minu esimene tund oli 5. klassi eesti keel. Pean tunnistama, et mul oli kohutavalt raske arutada nendega läbi kindlat

oli tublid. Sealt klassist anti mulle nii palju kommi ja öeldi, et olin hea õpetaja, isegi kui ma ei teinud midagi erilist.

Viimane tund oli võib-olla kõige lõbusam tund. See oli neljanda klassi inglise keel. Kõigil oli tehtud kõik asjad, mis õpetaja oli kirjutanud. Siis me hakkasime mängima ühte inglise keele sõnamängu. Kõik tahtsid nii hullusti võita ja hakkasid karjuma nagu loomad. Kui see mäng oli lõppenud, mängisime toolimängu jne.

Ja siis kool lõppes ometi ja ma sain minna koju puhkama. Isegi kui olen väikeste lastega alati hästi hakkama saanud, olen kogu aeg teadnud, et ma ei taha õpetajaks saada. Kui ma õpetajaks tahaks saada, peaksin neid päriselt õpetama ka.”

teemat, kui ma ise sellest eriti aru ei saanud. See kestis vaid kümme minutit, sest edasi suundusime me arvutiklassi, kus kõik pidid internetist otsima infot teatud teema kohta.

Teine tund oli 7. klassi inimeseõpetus. Kõigepealt lasin ma klassil teha tunnikontrolli teemal ”Kuidas jõuda teatud eesmärgi saavutamiseni?”. Ma ei kujuta ette, millise hinde saavad poisid, kes kirjutavad vaevu ühe lause paberile. Tunni teise pooles seletasin ma klassile, mis on minapilt ning millised on selle kaks komponenti. Ma pidin kurja vaeva nägema, et klassis säiliks vaikus ja et keegi mind üldse kuulaks. Äraütlemata hea oli reegleid rikkuvate õpilastega pahandada ja parandada nende arusaama käitumisest koolis.

Järgmise tunni veetsin ma jälle 5. klassi. Kuulasin, kuidas nad luuletusi lugesid ja hindasin nende ilmekust. Peale selle lugesime pisikese loo õpikust.

Otsustasime, et teeme täpselt seda, mida teevad õpetajad igal koolipäeval pool kaksteist: jõime kohvi ja sõime head- paremat. Selline koosviibimine pani mind vabana tundma, ma polekski nagu koolis olnud.

Viimane tund oli mul 3. klassis, kus minu ülesandeks oli vaid vaja tööõpetuseks vajalikud asjad kätte anda ja mõnikord neid aidata.

Õhtupooliku veetsin ma koos klassiõdedega pikapäevarühmas, kuni oli aeg koju sõita.”

Keeltepäev

Ülle Suur ja Rea Nukk

1. oktoobril tähistati meie koolis juba teist korda keeltepäeva.

Hommikul tervitasid õpetajad meid erinevates keeltes. 3 tunni ajal toimus pisike kogunemine. Ürituse juhatas sisse õpetaja Sirje. Algatuseks saime kuulata tervitusi erinevates keeltes. Selgus, et ka meie kooli lapsed räägivad erinevaid keeli: Anna üks kodustest keeltest on saksa keel ja kaks meie kooli uut õpilast on tulnud soomekeelsest keskkonnast. Seejärel rääkis õpetaja Leeni, mis on keeltepäev. 6. klass luges inglise keeles keeleväänajaid, üks keeleväänaja oli selline: „ *A big black bug bit a big black dog on his big black nose*“. Anna ja Ranno lugesid luuletusi saksa keeles ja 1.– 4. klass pidid ära arvama mis keeles räägitakse. Kelli ja Nelli lugesid hispaania keeles kahekõnet. 9. klass laulis vene ja prantsuse keeles.

Maakondlik ettelugemisvõistlus

Viktoria esinemas

Lisete Härma

7. oktoobril toimus järjekordne 4. klasside Põlva Keskraamatukogu korraldatud ning seal toimuv ettelugemisvõistlus. Meie kooli esindas õpilane Viktoria Ivanova. Teda juhendas meie raamatukoguhoidja Mai.

Viktoria luges ette katkendi raamatust „Vilgukivioru Tonje“, mis räägib kümneaastasest Tonjest, kes on Vilgukivioru ainus laps.

Ettelugemisvõistluse teemaks oli sellel korral „Muusika lasteraamatutes“. Kokku tuli konkursile 13 last 11 koolist. Kõikidel lastel olid kaasas raama-

tud, mida sai valida 29-st raamatust koosnevast nimistust.

Kui lapsed võistlema asusid, selgus, et lemmikautorid olid Toivo Tootsen, Ilmar Tomusk ja Margus Saksatamm. Miks valiti just need autorid? Ilmselt seetõttu, et kõiki eelnimetatud autoreid ühendab hea huumorimeel.

Võitjaks osutus seekord Mammaste Lasteaia ja Kooli õpilane Kaur Kenk, keda juhendab õpetaja Maarja- Liis Valle. Tema esindas Põlvamaad 17. oktoobril pealinnas. Viktoria enda sõnul oli konkurss väga vahva. Tähtis pole mitte võit, vaid osavõtt!

Algklasside metsamatk

Samal päeval, kui Viktoria võistlustules heitles, sõitsid tema klassikaaslased ja teised algklasside õpilased metsamatkale.

Õpiti metsatarkusi ja metsas ellujäämisoskusi. Saadi teada, kes olid metsavennad, miks neid nii kutsuti ja kus nad elasid. Matka käigus õnnestuti näha ka üht sügavat auku, kus kunagi oli metsavendade punker.

Lõunaks jõuti Maarja külla, kus tutvuti sealse eluga, uudistati ringi töökodades ja lõpuks kinnitati keha väliköögis valmistatud lõunaga.

Reis sai teoks Põlva Metsaomanike Liidu toetusel.

Selles augus oli metsavendade punker.

Värske õhk tegi kõigil kõhud tühjaks.

Scratchime koos!

Lisete Härma

Reedel, 16. oktoobril õpetasid 5. klassi poisid Markus ja Rihhard meile programmeerimist. Nad näitasid, kuidas saaksime teha väikeseid videoklippe, mängu ja e- kaarte. Nad tutvustasid, kuidas programmeerida leheküljel „Scratch“. Poisid tutvustasid enda loomingut, milleks olid mängud ja videoklipid. Eelmisel aastal käisid poisid programmeerimisingis, mida juhendas õpetaja Sigrid Mallene. Sealt tekkis neil huvi programmeerimise vastu. Huvi suurenedes arendasid nad seda kodus edasi. Direktor premeeris neid kommidega ja kiitusega.

Öölugemine

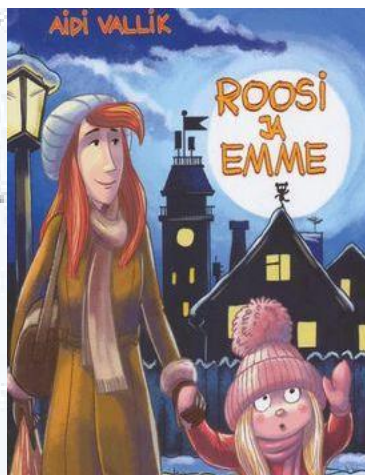

Foto internetist

Nagu traditsiooniks saanud, toimus I veerandi viimasel õhtul algklasside öölugemine. Seekord ei pidanud paljude küllakutset vastu võtta kirjanik Aidi Vallik. Kirjanik ütleb taoliste kohtumiste kohta järgmist: “Käisin kirjanikku jooksmas.”

Aidi on õppinud ülikoolis eesti filoloogiks ja töötanud eesti keele ja kirjanduse õpetajana. Tõuke kirjutama hakkamiseks sai ta oma õpilastelt, kes olid hädas

kohustusliku kirjandusega. Nimelt polnud laste meelest nii põnevat raamatut, mida tänapäeva noored lugeda tahaks. Õpetaja koguski siis lastelt kokku ideed, mida üks kaasaegne noorsooroomaan peaks sisaldama, ja nii valmiski murdeealiste probleeme kajastav noorsoojutustus “Kuidas elad, Ann?”. Annilugudele on ilmunud ka kaks järjelugu: “Mis teha, Ann?” ja “Mis sinuga juhtus, Ann?”

Paljude Aidi Valliku raamatute illustraator on tema abikaasa Ott Vallik.

Fotod intrnetist

Enne lastele kirjutamist oli Aidi sulest ilmunud kolm luulekogu täiskasvanuile. Noorematele lugejatele on ilmunud nii realistlikke loomajutte kui ka fantaasialugusid, lisaks sellele hulk lasteluulet.

Nagu ikka, olid algklasside lapsed tutvunud eelnevalt kirjaniku loominguga ja võisid talle küsimusi esitada tema loomingu kohta.

Lapsi huvitas, kuidas on tema raamatud sündinud. Kirjanik jutustas, et kõik loomad, kes tema raamatutes tegutsuvad, on reaalselt olemas olnud. Aidi on suur loomaarmastaja, loomad on nende peres täieõiguslikud pereliikmed.

Kirjanikule meeldis meie laste sündimatu ja vaba käitumine, meie kool on kirjaniku sõnul sooja auraga.

Pärast vestlust kirjanikuga oli võimalik Aidiga pilti teha ja autogrammi saada.

Kui külaline oli ära saadetud, algasid meelelahutuslikud ja õpetlikud mängud. Õpetajad Elo ja Hele vedasid eest kirjanduslikku “Aliast”, sai pead murda viktoriinis, panna proovile oma kuulamisoskus ja tähelepanelikkus. Öölugemise programmi kuulub kindlalt ka filmi vaatamine ja otse loomulikult lugemine, lugemine ja veelkord lugemine, kuni viimane kuulaja unerüppe vajub.

AIDI VALLIKU TEOSEID

- “Koletise lugu”
- “Narkohollo ehk Florose vabastamine”
- “Pints ja Tutsik” I– II
- “Tirtsti ja turtsti”
- “Mina, kana, lehm ja kratt”
- “Unekoer”
- “Minu jalad”
- “Mannikese lugu”
- “Ilmaveski terakesed”
- “Roosi ja emme”
- “Lumehelbe töö”
- “laste oma Eesti”
- “Paremad palad”

Vallaametnikud lugesid lastele raamatuid ette

Mai Arujõe

Krootuse kooli raamatukoguhoidja

Sel aastal tähistati üleriigilisi raamatukogupäevi juba 25.korda.

27.oktoobril ootas Krootuse kooli raamatukogusse külla meile kõigile ühiseid tuttavaid inimesi vallamajast. Aega kohale tulla leidis neist viiel. Tänu neile selle eest. Raamatuid valides mõtlesin ma muusika-aastale ja inimestele, kes raamatuid ette loevad, oleks nendega seotud ja puudutatuna neid endid. Külalised said ülesandete lugeda ette minu poolt valitud raamatutest tekst kogu kooliperale.

Minu eesmärgiks oli kõigile meelde tuletada seda, kui erinevaid raamatuid leidub raamatukogus. Mida kõike neist küll välja lugeda võib ja saab? 2015.aasta on muusika-aasta. Paljudes valitud raamatutes oli ka just see teema, kuid samas osutusid valituks ja oluliselt domineerisid lood koolielust tänapäeval ja minevikus. Lisaks veel teosed, kus sees jutulõigud meie kodukandist.

Esimesena astus rahva ette **Viktorija Ivanova 4.klassist**. Tüdruk, kes esindas meie kooli võistlusemises 7.oktoobril Põlva Keskraamatukogus. Seekordseks ettelugemiseks valisin talle M.Parri raamatu „Vilgukivioru Tonje“.

Esimesena külalistest astus „võistlustulle“ **valla sotsiaalnounik Küllike Kaldoja**. Tema poolt loetu pärines E.Niidu armastatud lastelugude kogust „Triinu ja Taavi lood“, pealkirjaks „Taadi taskukell“, millest saime teada, et taatide aastad on tunduvalt pisemad kui laste omad. Taatide aastad pole kella käes midagi. Nokaga läbi toksida ja ongi läinud. Küllikese esitus oli siiras ja emotsionaalne. Ehk oli selle põhjuseks talle väga omane ja tuttav lasteraamat ja see, et tema lapsed on nüüdseks juba täiskasvanud kaksikud Triinu ja Taavi?

Päris kõvaks pähkliks osutus **vallasekretär Eva Raubale** valitud katke muinasjutuvestja H.Cr. Anderseni 1861.a. kirjutatud loost „Uue sajandi muusa“. Tekst pärineb raamatust „Lumikelluke“. Loos küsib mees- mis see luule ikkagi on? Need kõlised tunde – ja mõttepuistamisid on vaid närvide võnkumised ja liikumised. Kõik vaimustus, rõõm, edu, isegi mate-

riaalsed taotlused on närvide võnkumine. Me kõik oleme keelpillimäng. Aga kes neid keeli näpitseb?

Järgmise loo Wimbergi kogumikust „Rosinad“ – lood lastekirjanku lapsepõlvest, esitas **valla spordijuht Jüri Härtsmann**. Sellest selgus, et kuigi enne koolimineku oli kirjanikul läbi loetud kapitais raamatuid, oskas ta isegi gooti kirja kõva häälega ette lugeda, aga kingapaelu kinni siduda ei osanud. Lugu oligi pealkirjaga „Lugu kingapaeltega“.

Järgnes **õpetaja Hele Luha** poolt ette loetud väga karm lugu C.Chaplini raamatust „Minu elulugu“. Inglismaal Hanwelli koolis õppides sai ta poisikesena tunda ränka ülekohtu, valesüüdistuste eest pidi ta talume kepihoop. Ta kirjutab, et valu oli nii tugev, et pani hinge kinni, kuid ta ei karjunud, kui ta valust kangena matile viidi. Kui lugu oli loetud, küsisin õpilastelt, kas te nüüd mõistate, head siinviibijad, kui armas, mõnus ja turvaline on meil kõigil siin hubases, soojas maakoolis õppida ja töötada? Vastuväiteid ei kostunud.

Edasi kuulasime **valla kultuuri-ja noorsootööspetsialisti Kerli Koori** esituses loo „Kastanid“, mis pärines raamatust „Tobias ja II B“ ja mille autoriks Piret Raud. Igale probleemile leidub alati tegelikult lihtne lahendus. Kerli Koor kandis ette armsa ja õpetliku loo lapse ja ema kastanite otsimisest ja selle näitel oskusest probleemi lahendada.

Siis astus publiku ette **õpetaja Sigrid Mallene**, käes rohelisest rohelisem raamat „Rohelisem elu- väärtused ja edu lood“. Kõigil meil oli kena kuulda, kuidas kunstiajaloo professor Juhan Maiste on õelnud, et Kõlleste on üks esteetiliselt auditavamaid ja eetilise hinnatavamaid Eestimaa valdade seas. Lugupeetud kunstiajaloolasega on raske mitte nõustuda. Kant on üks Lõuna-Eesti lihvimata pärl, kus võib praegugi kohata omaaegse Võrumaa ehedat õhustikku. Kõlleste võlu ongi tema õhustikus. Asjata pole meie valla tunnuslause – Kõlleste- kaunis ja kütkestav! Põhjuseta pole siia kodu rajanud mitmed kunstnikud, kirjanikud, muusikainimesed. Skulptor Mati Karmin ütleb: „Esimesest hetkest, kui nägin oma talukohta, taipa-

sin, et see koht on minu. Selles maas siin on vägi. „Loetu pani kuulajaid pilke vahetama ja päid noogutama. Selliseid tundeid suudab tekitada meie kodukant!“

Valla finantsspetsialist Liia Tina luges meile mõned lõigud Raik-Hiio Mikelsaare raamatust „Õrn ööbik, kuhu tõttad sa?“ Meile kõigile teada, tuntud imeilusa laulu loojateks olid sõbrad, Tartu Õpetajate Seminari õppurid Karl Ramm ja Gustav Wulff - Karl viisi autoriks ja sõnad Gustavilt. Legendaarne teos loodi 1883.a. Mitte asjata on ööbikut peetud maailma kõige ilusamiini laulvaks linnuks, laululindude kuningaks ja laulujumalaks.

Raamatuni „Janu“ juhatas mind sarjast „Eesti kirjanikke“ Ülo Tontsi kirjutatud raamat „Valev Uibopuu“, sest seal on kirjas, et Uibopuu on oma haigevaevusi kujutanud just selles kirjutises. Põlvast pärit murdekeelt kõnelev heamaineline ja sõbralik sakslasest doktor Gasenap määras haige terveks suveks lamama. Uibopuu suvi möödus verandal ja õues vabas õhus, ta suvi möödus voodist tõusmata taeva palge all, kuid lugemine oli tal võimalik ja Uibopuu on öelnud nii: „Vist pole ma kunagi elus enam niipalju lugenud kui tol süngel ajal. Õnneks oli raamatukogu meile päris ligidal, paiknes Karaski vanas koolimajas. Ta mainib, et tänu õele „neelas ta alla“ tolle raamatukogu kõik riulitüübid, mida polnudki nii vähe. Katke romaanist „Janu“, välja antud aastal 1957.aastal Rootsist Lundis, luges ette **Ludvig Kindsigo 9.klassist**.

Järgnevalt loeb **Lisete Härma 6.klassist** veelkord raamatust meile juba tuttava Tonje kohta loo. Seekord viiulimängust kirikus. Esitatud on väga emotsionaalne kirjeldus muusika mõjust Tonjele.

Muusikal on inimese kujunemisele suur mõju. Ei saa ka sel üritusel läbi ilma **muusikaõpetaja Aino Oviirita**. Aino asetas klaverile noodid ja koosviibimise lõpetas kaunis tüdrukuteansambli laul „Kõik läheb mööda“.

Aeg möödus kiiresti ja koolitunnist sai juba vahetund. Lugeda oleks aga veel olnud oi kui palju...

Järg lk 11

Valitud tekstidest jäi ette lugemata: „Õpetajate leht“ rubriik „Elupilt“ - Arvo Kruusement
 J.Hurt „Kõned ja kirjad“
 Eno Raud „Peep ja sõnad“
 A. Lindgren „Samuel August Sevedstorpist ja Hulti Hanna“.
 Mõnikord tahan ma lihtsalt pisut erinevates raamatutes uida. Raamatute paljus ja nende imepärast mitmekesine sisu ei tohiks kedagi hämmastada. Kui mul ei tulnud õhtul und, siis võtsin umbropsu ühe raamatu teise järel, ning lugesin plaanipäraselt siit-sealt väikseid lõike, üksikuid seosetuid lõigukesi. Tahate kuulda, mida ma leidsin? Kui palju huvitavat ja mõtlemisväärselt on võimalik raamatute maailma sukeldudes ilma erilise vaevata leida.
 Õpetajate Leht jäi kahjuks sel korral ette lugemata. Rubriik „Elupilt“ - Arvo Kruusement: „Kui ma kuuvalgelt orelit mängisin. Koolis olid mul head hinded, laulmine ja usuõpetus olid mul alati viied. Olin musikaalne poiss. Elu internaadis oli huvitav, aga mind tõmbas kogu aeg orel juurde. Oli märtsikuu, kui ma ükskord tõusingi öösel üles ja läksin vaikselt alla klassituppa. Eks sai ka koerustükke tehtud. „Kevade“ filmi

Lastele meeldib ikka lugusid kuulata.

oligi mul sellepärast lihtne teha, et paljud asjad oli kooliajast tuttavad. Raamatud kõik kokku korjatud, suundusin koos külalistega kooli raamatukogusse. Eesti rahvaluule teadlane, koolitaja ja maaelu aktivist Mikk Sarv on öelnud: „Hingede ajal on õige aeg meenutada esivanemaid, et kes need inimesed olid, mida nad tegid, millest hoolisid? Me peame ise üles otsima oma suguvõsa edulood ja nendest rääkima. Mitte keegi teine ei tee seda meie eest.“ Ülo Tonts ütleb: „Aeg pöörati teiseks. Nii või teistiti jäid kõik isiklikud kavad selle muutmise jalgu“. Seda nii Uibopuu kui ka mu äial. Valev Uibopuu põgenike paat

randus 3.augustil 1943 Soome rannikul Helsingis. Omakorda märts 1949 viis Voldemari koos 26-aastase kaasa Leidaga Siberimaale Irkutski oblastisse Burjaadi külla. Noored ei sõandanud pikale teele kaasa võtta 11-kuu vanust poega. Kaheksa aastat hoolitses poisikesest Voldemari äi Peeter Mets. Lausa imetlusväärne, kuidas mees vanuses 70+ kõigi talutööde kõrvalt suutis luua poisikesele turvalise elu. Voldemaril oli viis poega ja üks tütar – 3 poega sündis Siberis. Äi elas 93 aasta vanuseks ja suutis veel rõõmu tunda pere tagasitulekust. Mul avanes kena võimalus neile ette lugeda mu perekonda väga lähedalt puudutatav lugu raamatust „Valev Uibopuu“.

Mida põnevat oli Ida– Virumaal?

Kata, Andra, Anna– Liisa

Oktoobrikuu viimasel päeval võtsime meie, 9. klassi õpilased, ette reisi Ida–Virumaale. Külastasime Iisaku muuseumi, käisime Kohtla– Nõmme Kaevandusmuuseumis, Sinimägede sõjakuuseumis ja Narva linnuses. Loomulikult kuulub Ida– Virumaa tripi juurde Valaste joa külastus. Kahjuks ei rõõmustanu juga meid suurepärase vaatamänguga—juga oli peeneks nireks kivanud.

Väga põhjaliku ekskursiooni tegime läbi kaevandusmuuseumis. Saime sõita mööda maa-alust raudteed, peas kiivrid ja seljas soojad joped (temperatuur maa all oli üsna jahe). Tutvusime masinatega, õppisime kivimite kihte eristama, meile räägiti, kui tähtis on kaevanduskäikude toetamine, kuidas käikudest vesi välja juhitakse ja paljust muustki veel. Poistel oli suurepärase võimalus sõita rattaga, mis sõidab mööda rööpaid.

Maa all kõik vaadatud, heitsime pilgu ka maa peale. Ronisime aherainemägedel, uudistasime eriti võimsaid masinaid (vaata fotot).

Vaivara Sinimägede endise mõisa aidas oli avatud 1944.a. lahingutele pühendatud väljapanek. Eksponeeriti relvi, mundreid, fotosid, sõdurite isiklikke esemeid. Seal õnnestus meil vaadata ajalugu tutvustavat dokumentaalfilmi.

Narva linnuses uudistasime samuti mitmesuguseid väljapanekuid ja eksponaate, heitsime pilgu peale Narva jõe, mis on ka ühtlasi riigipiiriks Eesti ja Venemaa vahel. Õpetaja rääkis meile üht legendi, kuidas noormees ja neiu, kes teineteist armastasid, hakkasid, üks ühelt, teine teiselt kaldalt ujuma kokku, kuid jõevool viis nad endaga kaasa.

Enne kojuõitu tegime linnuses veel palju pilte.

Ülal: kaevanduses kasutusel olnud võimas auto.

Paremal: foto II maailmasõja aegsest sõdurist, mootorrattast ja lahinguvahustusest.

Fotod Andra era-kogust

Willkommen! Velkommen! Welcome!

Novembrikuu teisel nädalal oli meie kord vastu võtta külalisi kuuest välisriigist. Share Play jõudis oma tegemistega Eestisse. Et meie külalised sel hallil ja viluvõitu sügiskuul end halvasti ei tunneks, tuli oma panus anda tervel kooliperel, aga ka lapsevanematel ja valla töötajatel.

Kuna esmaspäev oli saabumise päev, siis tõsisteks tegudeks läks teisipäeva hommikul. Kõigepealt tervitasime külalisi kontserdiga, seejärel tutvustasime neid kooli- ja vallamajaga. Edasi järgnes väga tihe päevakava koolis: tuntud muinasjutud erinevate maade versioonides, Erasmuse aia kujundamine, rahvustoitude valmistamine ja tutvustamine ning jääkmaterjalides mänguasjade meisterdamine.

Kolmapäeval külastati muuseumi nii Varbusel kui ka Karilatsis, matkati Taevaskojas ja nauditi veemõnuseid Auras. Neljapäeval tutvuti Tartu linnaga: Ah-haa Teaduskeskus, Mänguasjamuuseum, Lõunakeskuse jäähall ja seikluspark. Loomulikult käidi ka Raekoja platsil.

Tuleb välja, et meie jaoks nii tavalised tegevused, nagu uisutamine ja basseinis ujumine, on lõunariikidest tulnud lastele täielik eksootika.

Reede pakkusime külalistele võimalust näha meie erilisi liivakivikoopaid Piusal, kõndida Meenikunno raba laudteel ja hingata kopsudesse männimetsa puhast õhku. Raba oli paljude jaoks eksootiline. Külalistele tutvustati rabataimi ja anti maitsta muuhulgas ka murakamoosi. Väga paljud panid imeks seda, et eestlased käivad loodusest marju ja seeni korjamas ja tarvitavad neid toiduks. Pärast rabamaks sai värvilisest liivas käevõru meisterdada.

Reedesel pärastlõunal toimus viimane töötuba majutuspaigas, kus õpetati klaasvitraaži tegemist. Õhtul toimus Cantervilla lossis ürituse pidulik lõputseremoonia- osalejatele jagati tunnistused ja lapsed said viimasel õhtu lõpetada tantsu lüües.

Nädala viimane päev enne ärasõitu oli Tallinnat tutvustav päev, mille sisse mahtus Meremuuseumi külastus ja ekskursioon vanalinnas. Kadrioru parki meil külalistele seekord näidata ei õnnestunud, kuid selle eest viisime nad lauluväljakule.

Jääme ootama kevadisi kohtumisi Saksamaal, Poolas ja Türgis.

Tervitussõnad lausus õpetaja Leeni. Tema selja taga seinale oli kirjutatud seitsmes erinevas keeles "Tere tulemast!"

Külalised jõudsid Cantervillasse mardilauapäeva õhtul. Mardisandid ei jätnud kasutamata võimalust tutvustada meie rahvakalendri kombeid ka võõramaalastele.

Karilatsi muuseumis vanaaegses koolitunnis sai proovida muu hulgas ka sulega kirjutamist. Koolmeistri rollis oli õpetaja Leeni.

Tahan Sulle öelda...

7. novembril osales kolm tublit õpilast maakondlikul etluskonkursil “Tahan Sulle öelda”. Võistlusel astusid üles Markus 5. klassist, Johanna ja Rea 6. klassist. Real õnnestus oma tekst nii veenvalt ette kanda, et žürii hindas tema esituse teise koha vääriliseks.

Markus esitas katkendi saksa kirjaniku Ottokar Domma raamatust “Jälle see Ottokar”. Johanna kandis ette katkendi Ilmar Tomuski raamatust “Inglid kuuendast b-st” ja Rea esitas Leelo Tungla lühijutu “Vana imik” (raamatust “Kristiina, see keskmine”).

Etluskonkursile registreerus 37 õpilast nelja maakonna 13 koolist. Enim osalejaid oli Põlva ÜG-st. Põhikoolide seast

oli kolme esinejaga väljas peale meie veel Ruusa PK ja Viljandi Kesklinna Kool.

HUVITAVAD FAKTE VIIMASELT ETLUSKONKURSILT

Ürituse korraldajad olid üles riputanud pisut statistikat, kus saime lugeda meilegi tuttavaid nimesid:

- selle aasta osalejatest on kaks korda pjedestaalil seisnud Patrick Laansalu (olgu nimetatud, et seekord seisis ta seal ka kolmandadt korda, nüüd juba gümnaasistina);

- kõige rohkem gümnaasiumiõpilasi on konkursi jaoks ette valmistanud Maia Punak (36) ja põhikooliõpilasi Aime Sabre (12).

6.klass käis Kuldse Lurichi radadel

Anette Erstu ja Ülle Suur

27. novembril käisid 6.klassi õpilased Tartu Spordimuuseumis ning osalesid programmis “Kuldne Lurich”.

Iga vähegi lugemishuviline teab, et “Kuldne Lurich” on Mika Keräneni põnev lasteraamat, kus Supilinna noored detektiivid otsivad spordimuuseumis kaduma läinud kuldset Lurichi kaju. Raamatust inspireerituna korraldabki spordimuuseum lastele seiklusliku aardejahi ajalooühinguliste müüride vahel. Mängus tuleb lahendada salakirju ja nuputamisülesandeid, otsida uusi juhtnõure ja õigel rajal püsida.

Kõigepealt rääkis giid meile kuulsast spordimehest Georg Lurichist ja seejärel raamatu sisust. Siis jagunesime kolmeliikmelisteks gruppideks. Iga grupp sai taskulambi ja töölehe ning siis asusime vihjete otsingutele. Õige lahenduse korral saime koodi, millega avasime seifi, kust leidsime aardelaeka šokolaadimedallitega.

Kui spordimuuseumi eksponaadid ja väljapanekud said uudistatud, siis mindi batuudikeskusesse lustima.

Georg Lurich oli üks kolmest kuulsamast eesti elukutselisest maadlejast Georg Hackenschmidt ja Aleksander Abergi kõrval.

Wikipedia andmeil polevat teada, mitu korda

Lurich maailmameistriks tuli, kuna tol ajal puudus korraldav ja koordineeriv organisatsioon ning MM-iks kuulutati iga suur rahvusvaheline meistrivõistlus. Kuid meie kangelan olevat püstitanud ligikaudu 40 maailmarekordit, sest tollal loeti tõstesporti maailmarekorditeks ka

vastupidavus- ja vigurtõsteid.

Lurich oli täiskarsklane, ta esines avalikkuse ees kõnedega tervislikest eluviisidest, spordi kasulikkusest ja alkoholi hävitavast toimest inimesele. Ta oli populaarne nii kõnemehe kui ka ajakirjanikuna.

Foto ja tekst Wikipediast

Süüdati advendiküünal

Sel aastal jõudis advendiaeg kohale juba novembri lõpus. Meiegi tahtsime sellele erilisele ajale tähelepanu pöörata ja nii palusimegi kooli Laura Marina, Sofia Maria, Margarita ja Viktoria ema, isa ja väikese õe, kes jutustasid meile Jeesuse sünniloo.

Esmaspäeva hommik algas kauni slaidiprogrammi ja piduliku muusika saatel. Seejärel jutustas Päästeameti pastor Inge Ojala– Pihlaja oma tütarde kaasabil selle imelise igivana jõululoo. Pärast seda süüdati esimene küünal ja jõuluoootus võiski alata.

Veerand oli täis tegemisi

Algklasside jõulukuu möödus tõsiselt askeldades. Lisaks sellele, et õpiti laule, tantse ja pillimängu, käidi ka Vudila jõulumaal ja õppekäigul Tartu linnas.

Jõulukuus muutub Raekoja plats imeliseks muinasjutumaaks. Sel aastal oli sinna võluvael kerkinud kiigemets. Just sinna õpetajad Sigrid, Elo ja Hele oma lapsed viisidki. Õnneks ei eksinud keegi metsa ära, kuid kiikuda sai küll igaüks, kes vaid tahtis.

Vaatamata sellele, et II veerand oli väga tihe ja tõine, jõudsid ka vanemad klassid üht-teist ette võtta.

Kohe novembri alguses toimus iga-

aastane noortekonverents Põlva Kultuurikeskuses. Sel aastal kandis üritus pealkirja "Mis vaevab noorte südant?". Konverentsil osales 7.-9. klass. Konverentsi kesksed teemad olid koolikiusamine, suhted perekonnaga, tervis ja karjääriplaneerimine.

Tartu on ülikoolilinn ja seepärast käidi uudistama ülikoolihoonet. Mõned fotod said poseeritud ülikooli esimese rektori Jakob Skytte mälestusmärgi ja Rootsi kuninga Gustav Adolphi kuju ees.

Kui tahad õppida Tartu linna tundma, siis peab kindlasti ära käima Toomemäel ja Inglisillal, Musumäel, peab Emajõe ääres jalutama ja Kaarsillal kõndima.

Tartu kutsub igal aastaajal külla.

Kristjan Jaak Petersoni kuju ees

Üritusel premeeriti noorsootöö tublimaid tegijaid ning oli võimalus kaasa lüüa osaluskohviku töös.

6. novembril käisid **8. klassi** õpilased Tartus kinos, pärast seda käidi Lõunakeskuse Jäähallis uisutamas.

26. novembril osalesid **7. klassi** õpilased etiketikoolitusel Kubija hotellis, kus neile õpetati lauakombeid ja viisakat käitumist. Koolitus oli praktiline: alustati lauda istumisest ja lõpetati kolmekäigulise toidukorraga, sinna juurde räägiti loomulikult toidunõudest, serveerimisest ja paljust muust vajalikust.

5. klass jõudis käia nii Auras, Batuudikeskuses kui ka kinos.

9. ja 6. klassi ettevõtmistest said lugeda lehekülgedel 11 ja 13.

11. detsembril toimus meie koolimaja seinte vahel ka maakondlik kodutütarde ja noorkotkaste laager. Laagri korraldaja ja organiseerija oli Keithlin Michelson.

Kubija restoran.

Foto internetist

Jõulukuus aidati loomi ja rõõmustati vanureid

Sellel aastal otsustati jõulukuus keskenduda heategevusele.

Õpilasmavalitsuse eestvedamisel koguti kolme nädala jooksul annetusi, et osta toitu kodutute loomade varjupaiga asukatele. Enamasti annetati raha – kokku üle 160 euro, kuid toodi ka koera- ja kassitoitu. Kogutud raha eest osteti loomasööta juurde ja 22. detsembri hommikul sõitis 15-liikmeline grupp Võru kodutute loomade varjupaika kingitust üle andma. Varjupaiga töötaja tegi meile tutvustava ekskursiooni, kus rääkis asutuse kodukorrast, reeglitest ning tutvustas ka seal elavaid loomi.

Meie külastuskäigu ajal oli varjupaigas kuus koera ja kolm kutsikat. Igal koeral oli oma kurb lugu, kuid nägime ka, et kõik koerad oli oma praeguse eluga rahul. Endiste peremeeste halb kohtlemine oli jätnud loomadesse oma jälje: näiteks oli üks koerake väga arg, ta julges meid vaid kuudi tagant piiluda. Varjupaiga töötaja sõnul on kõik nende asutusse sattunud koerad olnud väärkoheldud, nad olid nälgjas ja sageli ka haiged. Päeva kõige emotsionaalsem hetk oli ehk see, kui peatusime kutsikate aia juures ja me saime loomalapsi sülle võtta. Hetkel olid kutsikad veel nii pisikesed, et neid peredesse veel ei antud (aga jaanuaris võivad huvilised nad endale koju viia).

Varjupaiga töötaja tutvustas koera, kes ei oska mängida. Sellepärast ongi väga oluline lasta kutsikatel koos kasvada ja eluks vajalikke oskusi õppida.

Laste küsimusele, mis tõugu need koera on, vastas varjupaiga töötaja, et kõik on uhked krantsid.

See punane kiisu oleks hea meelega Kadiga kaasa tulnud.

Kasse oli kodutute loomade varjupaigas kümme korda rohkem. Enamus karvakeradest olid karantiinis, seepärast külastasime vaid ühte kassimaja.

Samal ajal käisid algklasside õpilased metsloomadele jõulurõõmu pakkumas. Kodudes oli kaasa võetud juurvilju ja nii asutigi lähima söödamajani teele.

Detsembrikuine üllatus – metsloomade asemel leidsime hoopis koduloomad.

Kolmas grupp õpilasi valmistus hooldekodusse minekuks. Seal anti meeleolukas kontsert.

Neljas grupp õpilasi maskeerus päkapikudeks ja liikus koos sotsiaaltöötaja Küllikesega eakate uste tagant ukse taha, viies neile jõulupakikesi.

Kui ametlikud asjatoimetused aetud, oli aeg süüa jõululõunat ning seejärel valmistuda jõululaadaks. Müüjaid ja ostjaid jagus.

Kell 13.00 algas jõlukontsert, mille lõpuks ilmus kohale jõuluvana. Iga klass pakkus jõlumehele esinemiseks oma parima etteaste: oli luuletusi, laule, näitemängu ja tantsu.

Jõulutaat kutsus lavale meie tublid õppurid ja andis üle veerandi tegija tiitli Kata Kindsigole ja Rea Nukale.

5. klassi tantsuline etteaste jõuluvanale

Fotod Sigridilt ja Aimelt

Peeti kooli meistrivõistlused fitnessis

Meie kooli tugevaimad poisid ja tüdrukud

Ludvig Kindsigo

Detsembri lõpus peeti kooli meistrivõistlused fitnessis.

Ettevalmistused võistlusteks algasid juba kuu aega varem pihta: tegime võistlusalasid läbi, et igäüks saaks iseseisvalt end trennida.

Võistluste kavasse kuulusid lõuatõmbed, rinnalt surumine, kõhulihaste harjutused, hüppenõoriga hüppamine ja poolkukk kangiga. Kõiki harjutusi (peale lõuatõmbe ja hüppenõoriga hüppamise) tuli sooritada

ühe minuti jooksul. Lõuga tuli tõmmata nii palju, kui jaksad, hüppenõoriga hüppasime 100 hüpet aja peale.

Rinnalt surumisel oli igal võistlejal kangil oma kindel raskus — iga võistleja pool kehakaalust. Poolkukk kangiga sooritati raskusega, kus võistleja kehakaal tuli korrutada 0,7-ga.

Võistlus algas peale osalejate kaalumise-ga. Võistlused kestsid kaks tundi ja alguses oli osavõtjaid päris palju, kuid

lõpuni ei suutnud kõik vastu pidada. Nii selguski paremik: 6. koha saavutas Talis, sealt tõusvas joones ülespoole Andreas, Fredy, Brait, Mairo ja Ludvig.

Ka tüdrukud võistlesid fitnessis, kuid pisut lihtsamate harjutustega. Nende paremusjärjestus tõusvas joones oli järgmine: Elis, Marian, Anna, Katrin, Kata, Anabel.

Kõik võitjad said kaela medali ja parimale poisile ning tüdrukule kingiti ka võiduka-rikas.

Head uut aastat kõigile!

Seekord toimetas lehte peajaslikult 6. klass, abiks oli õpetaja Aime Sabre.